

Књига пророка Данила – број четрдесет и три

Откривање симболике гадости пустоши у библијском пророчанству

Jeff Pippenger

2024-01-07

Pavlovo poistovećivanje neznabožackog Rima sa silom koja je sprečavala papstvo da dođe na vlast godine 538. postalo je svedočanstvo po kojem je William Miller prepoznao da „svagdašnja služba“, u knjizi proroka Danila, predstavlja neznaboštvo. Okvir Williama Millera zasniva se na dve pustošće sile: neznaboštvu, za kojim je sledilo papstvo. Milerovo najvažnije otkriće u prilog tom okviru bilo je Pavlovo svedočanstvo u 2. Solunjanima, drugom poglavlju, gde Pavle pokazuje da će prepreka papstvu, nastala delovanjem neznabožackog Rima, biti uklonjena, kako bi „čovek bezakonja“ bio postavljen u hram Božji, pokazujući sebe da je Bog.

U књизи пророка Данила, симбол „свакодневне“ који представља паганизам увек је праћен симболом папства, било да је представљен као преступ опустошења или као гадост опустошења. Ипак, у Христовом упозорењу хришћанима у вези с опсадом и разорењем Јерусалима, које се збило током три и по године од 66. до 70. године н. е., Христос је указао на „гадост опустошења, о којој говори пророк Данило“ као на знак хришћанима који су били у Јерусалиму да одмах побегну. Историја показује да тај знак није био симбол папског Рима, него паганског Рима. Тај знак је требало да препознају верни, ако су хтели да избегну опсаду и разорење. Да ли је „гадост опустошења, о којој говори пророк Данило“ симбол паганског Рима, или папског Рима?

Када, дакле, угледате гнусобу опустошења, о којој је говорио пророк Данило, где стоји на светом месту, (ко чита, нека разуме:) тада нека они који буду у Јудеји беже у горе; ко буде на крову, нека не силази да узме шта из своје куће; нити ко буде у пољу нека се враћа натраг да узме своје хаљине. А тешко труднима и дојиљама у те дане! Него молитве се да бег ваш не буде зими, нити у суботу; јер ће тада бити велика невоља какве није било од постања света до сада, нити ће икада бити. И да се не скрате ти дани, нико се не би спасао; али ради изабраних скратиће се ти дани. Матеј 24:15–22.

Sestra Vajt govori o tome kako se ovo upozorenje ispunilo u istoriji razorenja Jerusalima od 66. do 70. godine nove ere, i ona ukazuje da je zastava, odnosno barjak rimske vojske, bio znak hrišćanima koji su još bili u Jerusalimu da beže. Dakle, da li je „gnusoba pustoši, o kojoj govori prorok Danilo“, bila neznabožacki Rim, ili je to bio papski Rim, na čemu je Miler zasnovaо svoj okvir?

Vilim Miler je bio naveden da razume obe pojave Rima (paganski, a zatim papski), ali je, usled istorije u kojoj je živeo, bio primoran da oba carstva posmatra kao jedno carstvo. I, naravno, ona jesu jedno carstvo, ali isto tako predstavljaju i dva uzastopna carstva. Primoran proročkom istorijom 1798. godine, Miler je morao da se bavi Rimom prvenstveno kao jednim carstvom. Godine 1798, Miler je verovao da je Hristov Drugi dolazak približno dvadeset pet godina u budućnosti. On je sasvim dobro znao da je papski Rim 1798. godine zadobio smrtonosnu ranu. Za

Milera nije bilo drugih zemaljskih carstava koja bi sledila papski Rim, jer se Hristos upravo spremao da se vrati.

У историјском периоду у коме се Милер налазио, разумео је да кип из друге главе Данила представља четири земаљска царства, јер је то оно о чему је Данило сведочио.

И четврто ће царство бити јако као гвожђе; јер као што гвожђе све ломи и савлађује, и као што гвожђе које све то разбија сатире, тако ће и оно све разбити и сатрти. А што си видео стопала и прсте, делом од грнчарске глине, а делом од гвожђа, царство ће бити подељено; али ће у њему бити нешто од чврстине гвожђа, јер си видео гвожђе помешано с блатњавом глином. Данило 2:40, 41.

Милер је разумео да постоје само четири царства и да је четврто и последње царство био Рим, за који је из историје знао да је најпре био пагански Рим, а затим папски Рим. Четврто царство је за Милера, у сагласности с Даниловом речју, било „раздељено“, али је за Милера та подела представљала само разлику између дословних и духовних аспеката римског царства. Био је у праву, али је његово разумевање било ограничено.

Милер није увидео да је подела на пагански и папски Рим била заснована на подели коју је Павле био подигнут да препозна. Павле (и Јован Крститељ) препознао је да је у временском раздобљу крста дословно требало да пређе у духовно. Без тог разумевања, Милер је био принуђен да прихвати да је Рим у суштини једно царство које је имало две фазе. И, наравно, био је у праву (али ограничено). Није могао да увиди да је духовни Рим био представљен дословним Вавилоном, јер је духовни Рим (папство) уједно и духовни Вавилон.

Дословни Вавилон, као прво од четири царства у Данијелу два, предсказивао би четврто царство, јер прво увек представља последње. Пагански Рим био је предсказан Вавилоном, али су и пагански Рим и Вавилон представљали духовни Рим (папство). Папство је, дакле, било пето царство, и било је представљено Вавилоном. То је основни разлог зашто сестра Вајт упоређује ропство дословног Израиља у Вавилону током седамдесет година са ропством духовног Израиља у духовном Вавилону током хиљаду двеста и шездесет година.

„Божја црква на земљи била је исто тако заиста у ропству током овог дугог раздобља немилосрдног прогонства као што су и синови Израиљеви били држани у ропству у Вавилону за време изгнанства.“ *Prophets and Kings*, 714.

Стога Милер није имао никаквих потешкоћа да међусобно замењује пророчка испуњења која су непосредније указивала на незнабожачки Рим, са папским Римом. Наводићемо примере за то како будемо настављали, али ако разумемо да је Милер незнабожачки и папски Рим посматрао као једно царство, можемо разумети зашто Милер није имао никаквих потешкоћа с тим што је Исус упутио на „мрзост опустошења, о којој говори пророк Данило“, као на испуњење незнабожачког Рима, док је истовремено израз „мрзост опустошења“ у књизи пророка Данила и даље разумео као симбол папског Рима. Милер није могао да сагледа три силе које пустоше, и из тог разлога његов пророчки оквир био је ограничен, премда тачан.

Али како да разумемо неслагање историјског испуњења 66. године н. е., када је незнабожачки Рим поставио своје заставе у свете пределе храма у испуњењу Христовог пророчанства? Да ли је „мрзост опустошења, о којој говори пророк Данило“, симбол незнабожачког или папског Рима? Одговор на ту недоумицу прилично је једноставан када препознате три силе које пустоше, уместо две. Требало би да започнемо коментаром сестре Вајт о испуњењу Христовог пророчанства о разорењу Јерусалима.

„У јеврејском распећу Христа било је укључено разорење Јерусалима. Крв проливена на Голготи била је терет који их је сурвао у пропаст за овај свет и за свет који ће доћи. Тако ће бити и у велики последњи дан, када суд буде пао на оне који одбацују Божју благодат. Христос, камен њиховог спотицања, тада ће им се показати као осветничка гора. Слава Његовог лица, која је праведнима живот, безбожнима ће бити огањ који прожиди. Због одбачене љубави, презрене благодати, грешник ће бити уништен.“

„Mnogim prikazima i ponovljenim opomenama Isus je pokazao kakav će biti ishod za Jevreje zbog odbacivanja Sina Božjeg. Ovim rečima obraćao se svima u svakom dobu koji odbijaju da Ga prime kao svog Otkupitelja. Svaka opomena namenjena je njima. Oskrnavljeni hram, neposlušni sin, lažni vinogradari, prezrivi neimari, imaju svoj pandan u iskustvu svakog grešnika. Ako se ne pokaje, sudbina koju su oni predoznačavali biće njegova.“ Čežnja vekova, 600.

Када је Павле указао на прелаз са дословног на духовно, он показује да се то догодило у раздобљу крста, и треба запазити да је разорење Јерусалима непосредно повезано са крстом. Разорење дословног Јерусалима, које је најпре извршио дословни Вавилон, последњи пут је извршио дословни Рим, јер Исус увек представља крај почетком. Гажење светилишта и војске, које је отпочело са паганском силом Вавилона, окончало се са паганском силом Рима.

Духовно гажење духовног Јерусалима извршио је папски Рим, а оба та периода гажења (дословни и духовни) представљају праслику гажења Божјег народа од стране треће силе опустошења, која се, у односу на Рим, назива савремени Рим.

Постоје три пустошне силе, од којих свака прогони Божји народ. Змај паганизма, за којим следи звер из мора католицизма, а за њом звер из земље Сједињених Америчких Држава (лажни пророк). Паганизам је био представљен разним паганским силама које су газиле дословни Израил. Затим је папизам газео духовни Израил хиљаду двеста шездесет година, од 538. до 1798. године. Троструки савез змаја, звери и лажног пророка јесте савремени Рим, и он такође газе Божји народ током „часа“ кризе недељног закона. Три пустошне силе — змај, звер и лажни пророк — такође су представљене као пагански Рим, папски Рим и савремени Рим.

Према седамнаестом поглављу Откривења, паганизам представља прва четири цара; пети цар је папство, а шести, седми и осми цар јесте троструки савез савременог Рима.

И има седам царева: пет их је пало, и један јесте, а други још није дошао; и кад дође, треба да остане за кратко време. И звер која беше, и није, и она је осми, и од седморице

је, и иде у пропаст. Откривење 17:10, 11.

Према другој глави Књиге пророка Данила, паганизам обухвата сва четири царства, од дословног Вавилона до дословног Рима. Духовни Вавилон је папство (глава од злата), а троструки савез аждаје, звери и лажног пророка (савремени Рим) представљен је троструким савезом духовне Мидо-Персије, духовне Грчке и духовног Рима (чија је смртна рана исцељена).

Када је Исус упутио на „гадост опустошења, о којој говори пророк Данило“, Он је указивао на одређени „знак“ који хришћани морају препознати у сваком од три Рима. Пагански Рим, папски Рим и савремени Рим сви прогоне Божји народ. То прогонство је пророчки представљено као гажење светиње и војске. Исус је дао упозорење о приближавању тог прогонства за сваки од три периода прогона. Када је „знак“ римске власти био постављен унутар светиње, дошло је време да се бежи из Јерусалима. Исус није користио Данилов израз „гадост опустошења“ као симбол земаљске силе, него као симбол знака који су хришћани морали препознати.

„Исус је ученицима који су Га слушали објавио судове који су имали да падну на отпали Израил, а нарочито осветничку одмазду која ће доћи на њих због одбацивања и распећа Месије. Непогрешиви знаци претходили би том страшном врхунцу. Ужасни час дошао би изненада и брзо. А Спаситељ је опоменуо своје следбенике: ‘Кад, дакле, видите мрзост опустошења, о којој говори пророк Данило, где стоји на месту светоме, који чита да разуме; тада који буду у Јудеји нека беже у горе.’ Матеј 24:15, 16; Лука 21:20, 21. Када идолопоклонички барјаци Римљана буду постављени на светом тлу, које се простирало неколико стадија изван градских зидина, тада су Христови следбеници требало да нађу сигурност у бекству. Када се буде видео знак упозорења, они који желе да умакну не смеју нимало оклевати. По свој земљи Јудејској, као и у самом Јерусалиму, знак за бекство морао се одмах послушати. Ко се затекне на крову куће не сме силазити у свој дом, чак ни да спасе своја најдрагоценија блага. Они који буду радили у пољима или виноградима не смеју узимати време да се врате по горњу хаљину, одложену док су се трудили на дневној жези. Не смеју оклевати ни тренутка, да не би били захваћени општим уништењем.” Велика борба, 25.

У том одломку сестра Вајт поистовећује „гнусобу пустоши“ са „непогрешивим знаком“, који је био представљен „идолопоклоничким заставама Римљана“, које су они поставили „на светом тлу“ светилишта. Исус није употребио „гнусобу пустоши“ да би представио било коју силу паганског или папског Рима, него као „знак“. Када је „знак“ био постављен на светом тлу храма, хришћани су морали да беже из Јерусалима „да не би били захваћени општим разорењем“. Сестра Вајт касније у истом одломку иде даље и указује да је Христово пророштво, које је означило разорење, имало више од једног испуњења.

„Спаситељево пророчанство о походу судова на Јерусалим има да доживи још једно испуњење, од којег је оно страшно пустошење било само бледа сенка. У судбини изабранога града можемо сагледати пропаст света који је одбацио Божју милост и погазио Његов закон. Мрачни су записи о људској беди којој је земља сведочила током

својих дугих векова злочина. Срце се разбољева, а ум малаксава при разматрању тога. Страшне су биле последице одбацивања ауторитета Неба. Али у откривењима будућности приказан је приказ још мрачнији. Записи прошлости — дуга поворка буна, сукоба и револуција, „бој ратников ... с помешаном виком и хаљинама у крви ваљаним“ (Исаија 9:5) — шта су све то, у поређењу са ужасима онога дана када обуздавајући Дух Божји буде потпуно повучен од безбожника, те више не буде задржавао изливе људске страсти и сатанског гнева! Свет ће тада видети, као никада раније, последице Сатанине владавине.“

„Али у тај дан, као у време уништења Јерусалима, Божји народ ће бити избављен, сваки који се нађе записан међу живима. Исаија 4:3. Христос је објавио да ће доћи по други пут да сабере Своје верне к Себи: ‘Тада ће проплакати сва племена на земљи, и угледаће Сина човечјега где иде на облацима небеским са силом и славом великом. И послаће анђеле Своје с великом трубом, и сабраће изабране Његове од четири ветра, од краја до краја небеса.’ Матеј 24:30, 31. Тада ће они који се не поковавају јеванђељу бити истребљени духом уста Његових и уништени светлошћу Његовог доласка. 2. Солуњанима 2:8. Као некадашњи Израил, безбожници сами себе уништавају; падају због свога безакоња. Животом у греху довели су себе у такво нескладје с Богом, њихова природа је толико изопачена злом, да је за њих откривење Његове славе огањ који прождире.“

„Нека се људи чувају да не занемаре поуку која им је пренета у Христовим речима. Као што је Он упозорио Своје ученике на разорење Јерусалима, дајући им знак приближавајуће пропасти, како би могли да побегну; тако је упозорио и свет на дан коначног уништења и дао им знаке његовог приближавања, да би сви који хоће могли побећи од гнева који долази. Исус објављује: ‘И биће знаци на сунцу и месецу и звездама; а на земљи тескоба народима.’ Лука 21:25; Матеј 24:29; Марко 13:24–26; Откривење 6:12–17. Они који виде ове веснике Његовог доласка треба да ‘знају да је близу, пред вратима.’ Матеј 24:33. ‘Стражите, дакле’, јесу Његове речи опомене. Марко 13:35. Они који послушају упозорење неће бити остављени у тами, да их тај дан затекне неспремне. Али онима који неће да бдију, ‘дан Господњи долази као лопов ноћу.’ 1. Солуњанима 5:2–5.” Велика борба, 36, 37.

Када је сестра Вајт написала ове речи, још је предстојао будући испуњење разорења Јерусалима. Одмаздни суд који се извршава над савременим Римом (аждаја, звер и лажни пророк), на крају света, представља коначни пад духовног Вавилона, али духовни Вавилон (папство) већ је једном пао 1798. године. Разорење Јерусалима представља Божји одмаздни суд над отпадничком црквом.

Разорење Јерусалима у току три и по године, од 66. до 70. године нове ере, представља праслику уништења Божјим одмаздним судом на крају света, које ће бити извршено над савременим Римом (аждајом, звери и лажним пророком). Опсада и разорење Јерусалима, које је извршило паганство од 66. до 70. године нове ере, трајало је тачно три и по године.

Опсада и разорење духовног Јерусалима, које је извршено папством, трајало је три и по пророчке године, од 538. до 1798. Те две илустрације предображавају опсаду и разорење Јерусалима у „часу“ кризе недељног закона коју доноси савремени Рим. Последње од три разорења Јерусалима бива преокренуто, као што је представљено у књизи пророка Данила.

Књига пророка Данила почиње тиме што Вавилон осваја и разара Јерусалим, а завршава се уништењем Вавилона и победом Јерусалима. У свакој од те три битке дат је знак хришћанима који их је упозоравао да беже од надлазећег рата. Године 66. по Хр., то је било онда када су војске паганског Рима поставиле своје заставе (своје ратне барјаке) на свето тле светилишта. Године 538, то је било када се открио „човек греха“, седећи у храму Божјем (хришћанској цркви), показујући за себе да је Бог, када је те године донео закон о недељи на Сабору у Орлеану. Наметање држања недеље јесте оно што папство означава као доказ свог ауторитета над хришћанским светом, јер оно тврди (исправно) да у Божјој Речи нема никакве потпоре за светковање недеље, и чињеница да су они установили недељу као дан богослужења у хришћанству представља доказ да је ауторитет њихових паганских предања и обичаја изнад Библије.

Године 538. хришћани су требали да се одвоје од римске цркве, не само зато што она није била истински хришћанска црква, већ и зато што је знак папске власти био постављен на светом тлу Божје цркве. Сестра Вајт описује процес раздвајања у тој историји, који је означио почетак раздобља у коме је Божја црква побегла у пустињу на хиљаду двеста шездесет година.

„Али нема заједништва између Кнеза светлости и кнеза таме, нити може бити заједништва између њихових следбеника. Када су хришћани пристали да се уједине с онима који су били тек напола обраћени из паганства, ступили су на пут који их је све даље и даље водио од истине. Сотона је ликовео што је успео да превари тако велики број Христових следбеника. Затим је још потпуније испољио своју моћ над њима и надахнуо их да прогоне оне који су остали верни Богу. Нико није тако добро разумео како да се супротстави правој хришћанској вери као они који су некада били њени браниоци; а ти отпали хришћани, ујединивши се са својим напола паганским сапутницима, усмерили су своје ратовање против најсуштинскијих одлика Христове науке.

„Била је потребна очајничка борба да би они који су желели да остану верни чврсто одолели обманама и гадостима које су биле прикривене свештеничким рухом и унете у цркву. Библија није била прихваћена као мерило вере. Учење о верској слободи називано је јереси, а његови поборници били су омражени и прогоњени.

„После дугог и жестоког сукоба, верна мањина одлучила је да раскине сваку заједницу са отпадничком црквом ако она и даље буде одбијала да се ослободи лажи и идолопоклонства. Видели су да је одвајање апсолутна нужност ако желе да буду послушни Божјој речи. Нису се усуђивали да трпе заблуде погубне за сопствене душе, нити да дају пример који би угрозио веру своје деце и деце своје деце. Да би сачували мир и јединство, били су спремни да учине сваки уступак који је у складу са верношћу

Богу; али су осећали да би чак и мир био прескупо плаћен жртвовањем начела. Ако би се јединство могло обезбедити само компромисом истине и праведности, онда нека буде разлике, па и рата.“ Велика борба, 45.

Наставићемо ове мисли у следећем чланку.

„Вечност се простире пред нама. Завеса ће ускоро бити подигнута. Ми који заузимамо овај свечани, одговорни положај, шта чинимо, о чему размишљамо, када се држимо своје себичне љубави према удобности, док душе око нас пропадају? Да ли су наша срца постала сасвим неосетљива? Зар не можемо да осетимо или разумемо да имамо дело које треба да обавимо ради спасења других? Браћо, да ли припадате оној врсти која, имајући очи, не види, и имајући уши, не чује? Да ли вам је Бог узалуд дао познање своје воље? Да ли вам је узалуд слао опомену за опоменом? Верујете ли изјавама вечне истине о ономе што ће ускоро доћи на земљу, верујете ли да судови Божји висе над народом, а можете ли и даље седети у безбрижности, лењи, немарни, љубитељи уживања?“

„Сада није време да Божји народ усмерава своја осећања или сабира своје благо у овоме свету. Није далеко време када ћемо, као и рани ученици, бити присиљени да потражимо уточиште на пустим и усамљеним местима. Као што је опсада Јерусалима од стране римских војски била знак за бекство јудејским хришћанима, тако ће и преузимање власти од стране нашег народа у одлуци којом се намеће папска субота бити опомена нама. Тада ће бити време да се напусте велики градови, као припрема за напуштање мањих, ради повлачења у повучене домове на скровитим местима међу планинама. И сада, уместо да овде тражимо скупа пребивалишта, треба да се припремамо за пресељење у бољу земљу, то јест небеску. Уместо да трошимо своја средства на угађање себи, треба да се учимо штедњи. Сваки талант позајмљен од Бога треба да буде употребљен Њему на славу у давању опомене свету. Бог има посао за Своје сараднике у градовима. Наше мисије морају бити подржаване; нове мисије морају бити отворане. Да би се ово дело успешно унапредило, биће потребни нимало мали издаци. Потребни су домови богослужења, где народ може бити позван да чује истине за ово време. Управо за ту сврху, Бог је поверио капитал Својим управитељима. Не дајте да ваша имовина буде везана у световним предузећима, тако да ово дело буде ометено. Ставите своја средства тамо где њима можете располагати на добробит дела Божјег. Пошаљите своја блага пред собом на небо.“ Testimonies, volume 5, 464.